ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ἐτησία 30δ
Ἑξάμηνος 18δ
Τρίμηνος 10δ
ΠΑΝΤΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΥ ΕΣΤΕΣ
Δι' Ἀλληλογραφίας ἐπιφυλακτέον

ΝΕΟΛΟΓΟΣ ΠΑΤΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ἐτησία Συνδρομὴ 8
Ἑξάμηνος 5
Ἐν Ἀλλοδαπῇ διπλῆ δόσις
ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΣΘΩ ΕΚΑΣΤΟΤΕ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΣ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

ΠΑΤΡΑΙ — Πέμπτη 15 Μαΐου 1926 | ΤΡΙΑΚΟΣΤΑ ΕΒΔΟΜΗΝΤΑ ΕΝΑ | Ἀριθμὸς Ἀρχαιρεσίων 1926 | ΕΤΟΣ ΛΒ'—Ἀριθ. 8883

Ο ΕΠΙΛΟΓΟΣ
ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ ΣΟΡΟΒΙΓΛΙΟΥ

ΤΥΦΕΚΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΚΙΟΥ

—Αἱ τελευταῖαι στιγμαί του. Ὑφίσταται προσπάθειαι. «Τίποτα! Τίποτα!»

Εἶναι 6η πρωΐνη καὶ ὁ μελλοθάνατος περιστρέφεται ἀγανιῶν εἰς τὴν τραγικὴν στρωμνὴν τοῦ ἀπομονωτηρίου του. Ἔχει τὸ ὕψος ἀνθρώπου παθόντος τὰς φρένας καὶ ἔχει γίνῃ πελιδνός. Μορφάζει εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τρέμει ὁλόκληρος. Συνήθως ὡς καὶ προχθές, λέγει μὲ φωνὴν ὑπόκωφον.

—Ἔρχουνται! Ἔρχουνται! τίποτα! τίποτα!

Περὶ τὴν 6.30 π. μ. ἀνεγείρεται ὁ λίγον καὶ μὲ τοὺς ἰδίους σπασμοὺς καὶ τὸ τραγικὸν βλέμμα του θέλει νὰ καπνίσῃ. Εἰσερχόμεθα μετὰ τοῦ ἐπιστάτου κ. Τριπύλα εἰς τὸ κελλί του. Δὲν φαίνεται ὅτι μᾶς ἀναγνωρίζει. Ὁ παρισταμένος Ζέμας μετά τινος ἄλλου καταδίκου τοῦ φορεῖ τὸ σακκάκι του. Τὸ νευρικὸν κίνημα τῆς κεφαλῆς δεξιά, ἀριστερὰ δὲν παύει ποτέ. Ὁ κ. Τριπύλας τὸν ἐρωτᾷ ἂν θέλει νὰ δώσουν τὰ πράγματά του εἰς τὸν Ζέμαν.

Συγκατανεύει κίνων τὴν κεφαλήν. Δίδεται οὕτω εἰς τὸν Ζέμαν τὸ πορτοφόλι του καὶ μερικαὶ σημειώσεις, αἱ ὁποῖαι οὐδὲν ἄξιον λόγου ἀνέφερον. Εἰς μίαν ἀπ' αὐτὰς ὁ τραγικὸς μελλοθάνατος εἶχε ἀποπειραθῇ τὴν νύκτα τῆς ἐνάρξεως τῆς κρίσεως νὰ γράψῃ κάποιο τραγούδι τοῦ χωριοῦ του διὰ τὴν «Πασχαλιά», καλάρχιζε ἔτσι.«Ἐγὼ κοῦμένη Πασχαλιά. Ρόδα καὶ τριαντάφυλλα.....»

Ὁ αὐτὸς ἐπιστάτης τὸν ἐρωτᾷ ἂν θέλῃ νὰ τοῦ γράψῃ γράμμα διὰ τὸν ἀδελφόν του.

—Ναί, ναί ἀπαντᾷ μὲ τὸν ἴδιον τόνον φωνῆς.

—Τί νὰ τοῦ γράψω Κόκιο;

—Εἶμαι καλά...καλά! ἀρνὶ νὰ στείλῃ ἀρνί.

—Νὰ τοῦ γράψουμε νὰ ἔλθῃ.

—Ναί! ναί! τί πίστεψε...πίστεψε. Λένε, λένε. Γράφουνε, γράφουνε.

—Ἐσὺ δὲν ξέρεις τίποτε.

—Ἐγώ; Λένε.

Τὴν εὔσοδον τοῦ ἱερέως ὁ Κόκιος δὲν ἐφάνη ἀντιληφθεὶς διόλου. Ἐξαίσκετο ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς τὴν δεινοτέραν φάσιν τῆς κρίσεως. Μεγάλην ἔκτασιν ρίγους ἐξεδήλωσεν ἅπαν ἡ σθάνθη τὴν εὐωδίαν ἐκ τοῦ λιβανίσματος. Ἀργότερον συνῆλθε πάλιν καὶ ὑποβασταζόμενος κατῆλθεν εἰς τὸν περίβολον τῶν φυλακῶν Μαργαρίτη. Ὁ ἰατρὸς κ. Σαπελλιαρόπουλος παρατυχὼν παρελήφθη ὑπὸ Ἀθηναίου συναδέλφου νὰ ἐξετάσῃ τὸ σῶμα καὶ τὴν κατάστασιν τοῦ Κόκιου. Ὁ κ. Σαπελλαρόπουλος ἀπεφάνθη ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ λεγομένου «ἐντελίριουμ» ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ προέρχεται «Ἴδιος τί διαθέσεως παραληρημάτων. Ἡ πάθησις οὕτω προῆλθεν ἐκ ψυχολογικοῦ συνωλοτισμοῦ, ἢ ἐξ ἐμμόνου τινὸς ἰδέας ἥτις ἐβασάνιζε τὴν διανόησιν τοῦ μελλοθανάτου. Ἐξ αὐτῆς προῆλθε καὶ ἡ νευρικὴ διατάραξις.

***

Περὶ τὴν 8 κατέφθασε τὸ αὐτοκίνητον συγκοινωνίας «Πυλίου» μὲ τὴν ἐκ χωροφυλάκων συνοδείαν ὑπὸ τὸν ἀνθυπεσμοίραρχον κ. Σκυλλάκον. Πυκναὶ ὁμάδες κόσμου ἔχουν ἤδη συγκεντρωθῇ ἔξωθεν τῶν φυλακῶν. Ὁ Κόκιος ὑποβασταζόμενος κα' διαρκῶς τρέμων χωρὶς νὰ συναισθάνεται τί τελεῖται γύρω του περιφέρεται εἰς τὸν περίβολον τῶν φυλακῶν.

Οἱ καταφθάσαντες ἀξιωματικοὶ προσπαθοῦν νὰ ἀποσπάσουν ὁμολογίαν τυχὸν διὰ τὸ ἔγκλημα.

— Λένε . . . λένε . . . λένε ἀπαντᾷ διακεκομμένως.

— Ἐσὺ Κόκιο ξέρεις τίποτε.

— Ἐγὼ ὄχι, ὄχι.

— Μήπως τοὺς σκότωσε ὁ Κυλλάρος ;

— Λένε, λένε.

— Ἐσὺ ποῦ ἤσουνα Μῆτσο.

— Κοιμώμουνα. Κοιμώμουνα.

— Ἂν τοὺς ἤξερες Μῆτσο θὰ μαρτύραγες;

Ὁ μελλοθάνατος ἐξεγείρεται καὶ κινεῖ δαιμονιωδῶς τὰς χεῖρας του.

— Ἐγώ, τίποτα, τίποτα.

— Τὰ παιδιὰ ξέρουνε Κόκιο ;

— Νέα ἐξέγερσις ἐκδηλοῦται καὶ ὁ κατάδικος φωνάζει.

— Ξύλο ! Ξύλο ! Θὰ λέγανε!" Ὑστερα παίρνει μίαν ἐφημερίδα καὶ ἀφοῦ κάμνει πρὸς στιγμὴν ὅτι ἀναγινώσκει πάραυτα τὴν ξεσχίζει καὶ τὴν μασᾶ.

Κατόπιν περὶ τὴν 8. 30'. φέρων τὸν μοῦκον του εἰσάγεται εἰς τὸ αὐτοκίνητον καὶ ἐνῷ τὰ πλήθη συμφύρονται γύρωθεν αὐτοῦ μεταφέρεται εἰς τὸ πεδίον τῆς ἐκτελέσεως.

***

Πλησιάζει 9 παρὰ 15 καὶ ὁ Κοβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ. Κάστανος μετὰ τοῦ γραμματέως τοῦ Στρατοδικείου κ. Σπηλιάδης εὑρίσκονται ἤδη εἰς τὸ πεδίον τῆς κρίσεως. Κόσμος ἄπειρος, περὶ τὰς 3 χιλιάδας, ἔχει ἤδη συγκεντρωθῇ ἐκεῖ καὶ ἔχει καταλάβῃ τὰ πέριξ ὑψώματα. Λαὸς πάσης τάξεως καὶ γυναῖκες πάμπολλαι παρίστανται διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ καταδίκου. Τὴν 9 παρὰ 10.' π. μ. ὁ Κόκιος ἐν τῷ μέσῳ τῶν συνοδῶν του χωροφυλάκων καὶ πάντοτε μὲ τὸ νευρικόν του ρίγος ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος τῆς στρατιωτικῆς παρατάξεως. Τὸ πλῆθος θέλει νὰ διασπάσῃ τὴν ζώνην τοῦ στρατοῦ διὰ νὰ τὸ ἴδῃ καλά, ἀλλὰ καθηλοῦται εἰς τὴν θέσιν του. Μερικαὶ γυναῖκες δακρύουν. Ἔκθλιψις εἶναι τέλος ἡ παρουσία τοῦ κόσμου. Ταχὺς ὁ κ. Σπηλιάδης ἀναγινώσκει τὴν ἀπόφασιν ἐνῷ ὁ Κόκιος τρέμει ἤδη περισσότερον καὶ φιθυρίζει

—Λένε ! λένε !

***

Ὁ κατάδικος ἤδη μεταφέρεται εἰς τὸ μέρος ὅπου θὰ σταθῇ διὰ νὰ δεχθῇ τὸν θανατηφόρους βολάς. Τὸ ἐκτελεστικὸν ἀπόσπασμα μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν ἀνθυπολοχαγὸν Μπίκαν εὑρίσκεται κατέναντί του. Τρέμει ὁλόκληρος καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ σταθῇ. Ὁ Φρούραρχος κ. Ἀνδρικόπουλος διατάσσει τοὺς χωροφύλακας νὰ τὸν καθίσουν. Ὁ Κόκιος κάθηται καὶ βεγγᾷ. Τρέμει ἤδη περισσότερον. Γύρω βασιλεύει νεκρικὴ σιγή. Οὐδεὶς κινεῖται, οὐδεὶς ἐμιλεῖ. Εἷς ἐκ τῶν χωροφυλάκων προσδένει τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Κόκιου καὶ ὁ φρούραρχος ἑτοιμάζεται ν' ἀποσυρθῇ. Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ Κόκιος ἐν ὀστάτῃ ἐξεγέρσει τινάσσεται ὀρθός, πετᾷ τὸ μανδήλιον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ μὲ φωνὴν ἰσχυρὰν ἀλλὰ κυμαινομένην λέγει:

—Ἀκοῦτε κόσμε! Τίποτα ἐνῷ! ὁ Θεὸς! ὁ Θεὸς! καὶ μὲ τὰς προσδεδεμένας διὰ τῶν χειροπέδων χεῖρας δεικνύει τὸ στερέωμα. Ἕνα γενικὸν ρίγος φρίκης διαπερνᾷ τὰ στήθη ὅλων καὶ τρεμοβρύς ὁ Κόκιος κάθεται πάλιν καὶ ἠρεμώτερος τώρα. Δὲν ἔχει πλέον τοὺς νευρικοὺς σπασμοὺς οὐδὲ τὴν κεφαλήν του κινεῖ. Ὡς ν' ἀπεπνίξε κάποιον ἀθίδρατον βάρος ἀγανακτήσεως καὶ παρεμείνου ἥτυχος ἀναμένει τὸ τραγικόν του τέλος. Στιγμὴ ὑψίστου ψυχολογικοῦ συγκλονισμοῦ μᾶς ταράσσει ὅλους γύρω. Οἱ χωροφύλακες καὶ ὁ κ. Φρούραρχος ἀποσύρονται. Οἱ ἄνδρες τοῦ ἀποσπάσματος εὑρίσκονται «ἐπὶ σκοπόν» καὶ ὁ Κόκιος ἀπομένει ἀκίνητος, ἀπελιθωμένος.

«Πῦρ!» διατάσσει γοργῶς ὁ ἀνθυπολοχαγὸς καὶ ἡ συνταρακτικὴ ὁμοβροντία ξεσχίζει τὴν νεκρικὴν ἠρεμίαν τοῦ περιβάλλοντος. Ὁ Κόκιος καθησύχῳ ὡς ἦτο τινάσσεται βιαίως πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ μένει ἐξηπλωμένος καὶ ἀκίνητος μὲ τὸ στόμα ἀνοικτόν. Ἀκούεται πρὸς τὸ μέρος μας ἐλαφρὸς ἦχος ὀδυνηροῦ βογγητοῦ. Ὁ ὁρισθεὶς ἐπὶ τούτῳ λοχίας τρέχει καὶ δίδει τὴν τελειωτικὴν ὁλόλυγα. Ἡ βολὴ αὕτη τὸν εὑρίσκει εἰς τὸν ἀριστερὸν κρόταφον, καὶ ἐξερχομένη τοῦ συντρίβει τὸ ἐνικὸν ὀστοῦν, Ἐκ τῆς εἰσόδου καὶ φορᾶς της ἐξέχυσε τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμόν. Τὸ πτῶμα κάμνει τὸν τελευταῖον του σπαρασμὸν καὶ ἀπομένει ἀκίνητον πλέον διὰ παντός. Τὴν 9 ἀκριβῶς ὁ Κόκιος ἐπεσφράγιζεν ἐγκαταλείπων τὸν ἐπίγειον κόσμον, τὴν τραγῳδίαν τοῦ Σοροβιγλίου.

Κατόπιν ὁ ἰατρὸς κ. Καραλῆς σπεύδει διὰ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὸν θάνατον. Ὁ Κόκιος ἐδέχθη καὶ τὰς 13 βολάς, ἐξ ὧν 3 εἰς τὸν λάριγγα καὶ 2ὸν εἰς τὴν καρδίαν, τὰς δὲ ἄλλας εἰς τὸ στῆθος. Μετὰ τὸν τυφεκισμὸν τὸ πλῆθος ἔχει ὁρμήσῃ διὰ νὰ ἴδῃ τὸ πτῶμα. Μία κυρία μανιωδῶς σπρώχνει τοὺς πάντας διὰ νὰ ἴδῃ τὸν Κόκιον, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ τυφεκισμοῦ τοῦ ὁποίου ἐσταυροκοπήθη ἐξ εὐχαριστήσεως.

«Ὁρίστε κυρία μου, τῆς λέγει κάποιος συνάδελφος.Θαυμάσατε ! Ἡσύχρονος κυρία ὁρμᾷ, κυττάζει, ἀλλ' ἀποστρέφει τὸ πρόσωπόν της ἀμέσως μετὰ ὀρέξης. Ὀλίγον κατόπιν ἐλιποθύμησε. Τέλος τὸ πτῶμα παρελάβεν εἰδικὸν ἀπόσπασμα πρὸς ταφήν.